

יובל סתיו

לעת לילה - בזכות ההתבוננות

בעולמנו קיימת דיכוטומיה. כל האמונות והדתות השכילו להבין זאת ולהתייחס לכך: טוב ורע, תנועה ומנוחה, אור וחושך... סמל הטאי'צי (היין והיאנג) השכיל לבטא היטב את הרעיון שאין דברים מוחלטים. גם התפיסה הפוסט מודרנית הכניסה אל תוך השיח היומיומי והמחשבתי שלנו עובדה זו בין פעולה ואי פעולה או בין מעשה לבין חוסר מעשה ישנו שלב הכרחי שלרוב אנחנו נוטים לדלג עליו – שלב ההתבוננות. אנחנו נוטים להגיב, לנוע בין הקצוות של העשייה וחוסר המעש וזאת מבלי להביט ולנסות להבין את ההתרחשות, גלויה או נסתרת ולחשוב על התגובה הנחוצה שתביא לפתרונות או לתיקון. לכן חשוב להכיר בזכות ההתבוננות...

העולם היהודי מתחיל את יומו בלילה. הלילה מהווה את הרקע הנחוץ להתבוננות לפני מעשה. וכמו נוזל השואף להתפשט אך נוצק "בעל כורחו" לתוך כלי קיבול, "נקלע" בו ומקבל צורתו, כך גם שעות החשכה והשקט הטמון בה. הם כופים עלינו התבוננות לפני הפעולה הצפויה של תחילת היום הבא כדי שנוכל לקבל מבעוד מועד את ההחלטות הנחוצות. עם חשכה כדאי להתבונן מחדש על מה שעשינו ועל מה שעדיין עומד לפנינו. ועם לילה – להטען מחדש ברעיונות שיהוו את הבסיס ליום שלמחרת.

"ההיסטוריה נעשית בידי העם לא בידי אנשים, מנהיג הוא משרת הכלל, משרת האידיאה; רוב המנהיגים המובילים שואבים את כוחם מהתמיכה וההיענות שהציבור מעניק להם."
- דוד בן-גוריון

היום לפני שנה נעשתה רפורמה בתחבורה הציבורית בגוש דן

אביה סלומון לקיחת אחריות

מתוך שיעור של יובל כהן, ראש מכינת בני ציון:

"אם אין אני לי - מי לי?
וכשאני לעצמי מה אני?
ואם לא עכשיו אימתי?"
(מסכת אבות, א', יד)

מסכת אבות (הנקראת גם: פרקי אבות) הוא שמה של מסכת משניות הכוללת חמישה פרקים.

מסכת זו היא המסכת התשיעית בסדר נזיקין, שהוא הסדר הרביעי מבין ששת סדרי המשנה, לפי הסדר הנהוג מאז כתבי היד הקדומים ביותר (המאה ה-12).

המשנה היא חלק מהתורה שבעל פה שמהותה היא להסביר ולפרש את התורה שבכתב - חמישה חומשי תורה. גם את התורה שבכתב וגם את התושב"ע קיבלנו במעמד הר סיני מפי הגבורה. בניגוד לשאר המסכתות במשנה העוסקות בדינים ובהלכות, עוסקת מסכת אבות בענייני מוסר, מידות טובות ודרך ארץ. משפט זה הלקוח ממנה, ממצה את הרעיון של לקיחת אחריות אישית וחברתית בשלושה שלבים:

הראשון הוא להבין את זה שאנחנו האחראים הבלעדיים לעשות את דברינו, ושאסור לנו לחכות ולצפות שדברים יקרו מעצמם או שאנשים אחרים יעשו אותם.

השני הוא להכיר בעובדה שכשאני עושה משהו שהוא רק לעצמי, והעשייה נשאר רק בתחומי האישי - כשה"אני" ולא פורץ לעבר ה"אחר", החברה תבטל בשלב מסוים ותהיה חסרת משמעות וחשיבות. השלישי מדבר על מימד הזמן, על כך שיש לפעול. ועכשיו. כשמדובר בלקיחת אחריות הרעיון הוא להבין שיש תזמון שחובה להתחשב בו. זה מצוין לקחת אחריות אבל אם לא עושים את זה בזמן הראוי, אלא דוחים את העשייה, גם כך היא תתפספס ותאבד את ערכה.

"הסובלנות היא המבחן האמיתי היחיד של התרבות."
-ארתור הלפס

היום לפני 65 נולד לארי דיוויד, אחד מיוצרי הסדרה סיינפלד

שיינא טולקין
Running Away

לפניכם קטע מהספר "The Prince of Tides" מאת פאט קונרוי,
שדרך אגב, אני ממליצה שתקראו ספרים שלו.

"But, as I watch this film, I often think that the boy did not know what he was really running toward, that it was not the end zone which awaited him. Somewhere in that ten second dash the running boy turned to metaphor and the older man could see it where the boy could not. He would be good at running, always good at it, and he would always run away from the things that hurt him, from the people who loved him, and from the friends empowered to save him. But where do we run when there are no crowds, no lights, no end zones? Where does a man run? The coach said, studying the films of himself as a boy. Where can a man run when he has lost the excuse of games? Where can a man run or where can he hide when he looks behind him and sees that he is only pursued by himself?"

"ישנן יפות יותר ממנה,
אך אין יפה כמוה."
-נתן אלטרמן

ערן מופז
מושב נטע

אני נולדתי בבית חולים הדסה ב-25.8.93, מאותו יום ועד עכשיו אני חייתי במושב מטע, עד היום יש לי חברים בגילי שגדלו איתי במושב מהמעון ועד יב'. אם תשאל את הישראלי הממוצע איפה זה מושב מטע יש סיכוי קלוש שהוא ידע למקם אותו על המפה, הסביבה שכן מכירה את המושב והאזור שלנו בכללי- "חור". אנחנו נקרא לו תמיד "מטע מרכז העולם" המושבניקים מכל הארץ שכן מכירים את מטע או שמעו על המושב כנראה יכירו את הסלוגן שלנו (בכלל לכל מושב שמכבד את עצמו יש "סלוגן"). המושב הוקם בשנת 1950 באדמות הכפר הערבי עלאר שהיה במקום עד למלחמת העצמאות

השם "מטע" ניתן למושב על שם המטעים בסביבה ומבוסס על הפסוק (יחזקאל ל"ד, כ"ט): "והקימותי להם מטע לשם, ולא יהיו עוד אסופי רעב בארץ ולא ישאו עוד כלימת הגויים". כיום מתגוררות במושב כ-200 משפחות, גובהו של המושב הוא 625 מטר מעל פני הים, אני גר בנקודה הכי נמוכה במושב. החיים במושב טובים ופשוטים, בתור ילד נסעתי הרבה על אופניים, קורקינט, רולר בליידס ועוד, הייתי מסתובב ומטייל במושב וגם במעיין (עין מטע).

ליד המושב אפשר לראות מבנים עתיקים מהתקופה הצלבנית. מומלץ ללכת למעיין ממש נחמד לשבת ולהשתכשך במים. יש עוד מעיינות נסתרים ממש קרוב לשם אז שווה לטייל באזור הרי יהודה, כמעט כל סופ"ש או חג יש המון מטיילים המתקבצים ליד האזור בו אני גר ויוצאים לדרכם לכיוון המעיין.

אני אוהב לגור במטע, יש לך מרחב, בית עם חצר ושקט שמרגיע אותי. המיקום של המושב אידיאלי, בסמוך למדבר יהודה, ירושלים ובית שמש לדעתי, בעתיד הקרוב אגור בעיר, אבל לאחר מכן כשאהיה מבוגר יותר ארצה לחזור ולגור במושב.

"לפעמים, כדי להשיג את הדבר שאתה הכי רוצה, אתה צריך לעשות את הדבר הכי לא רצוי מבחינתך."
-ג'ודי פיקו

בלאי אבבה

מחפש עצה טובה? רק אצל צדיק!

מדוע דווקא צדיק? הלא בדרך כלל מחפשים עצה אצל חכם? אנו יכולים ללמוד עיקרון חשוב שכל אדם בר דעת יכול להבינה- חכמה בלי מעשים עקרה ושוויה כקליפת השום. רוח קלה מכריעה את האוחז בחכמה שאינה מושרשת במעשים, החכמה שאותה צריך להחשיב וממנה ללמוד היא חכמה מעשית, חכמה ההופכת את האדם לצדיק, כלומר לאדם טוב ומועיל לעצמו ולזולתו. זהו מהלך הפוך מן המקובל כיום אשר בו אדם בעל ידע מקצועי או תואר אקדמי נכנס מיד למעמד של חשיבות. פרופסור למדעי הרוח יכול להשמיע הרצאה מרשימה בתחום המוסר אך אם הוא עצמו אינו נאמן לאשתו או אם הוא מנופח מגאווה ונוכל בעסקיו, עדיין ייחשב נכבד בעיני כל-הרי הוא פרופסור. האין זו גישה חד צדדית על החכמה, מעוותת? חכמה - כלי שרת היא ביד האדם. אדם העושה בה שימוש חיובי, ראוי הוא להערכה ולכבוד. תהליך אמיתי של חיפוש משמעות רוחנית יכול להיווצר רק אצל צדיקים (אנשים המשתדלים שחכמתם תבוא לידי ביטוי באופן מעשי באורח חייהם). אדם המחפש משמעות, והוא אמתי עם עצמו, כי הדרכה מועילה יוכל לקבל רק מאדם שחיו מושתתים על ידע רוחני ומתנהלים על פיו. החיפוש של שורש רוחני והגותי שביכולתו להפרות את האדם ולהביאו לידי הכרה עצמית, צריך להתחיל במשפחה בעם ובשפה הקרובה יותר אל כל אחד מאתנו. אולם "ירושה" מפוקפקת מדורות קודמים של פסילת על ערך הקשור לאמונה יהודית, בתוספת תגובת נגד חריפה לתנועת ה"חזרה בתשובה", מהווים מחסום חזק בין יהודי לאמונתו הקוראת לו לבוא ולבדוק אותה בדיקה רצינית. "הכניסה לעולמה המופלא של התורה היא חוויה רוחנית עמוקה השווה לפחות בדיקה".

אין הכוונה לצבוע בוורוד את כל המתקרא דתי ולהכשירו למדריך רוחני למרבה הצער חייבים להודות בכך שישי דתיים לא מעטים שכל דתיותם חיצונית היא ואין בינם לבין רוחניות כלום. אולם אם חסרונות בחברה הדתית משמשים תירוץ מספק למחפש המשמעות כדי שיחדל בחיפושיו?

צריכים אנו להשתמש בעין בוחנת ובלב רגיש כדי לחפש את מי שבאמת רוחני הוא מי שיכול לשמש דוגמה אמיתית לחיים ערכיים כי יש רבים אשר מתחת מסווה דתיים חילוניים שחורים לבנים פשוטים מוערכים הם אנשי רוח יפים ואמתיים.

"אני פותח את הדלת לא כדי לצאת, אלא כדי לתת ליום להכנס."
-ארי דה לוקה

היום לפני 66 שנים יצא הביקיני לעולם

נדב תמיר

מורן ורדי

מורן ורדי בנם הבכור של ליאורה ודב. נולד ביום ה' בניסן תשל"ט (2.4.1979) בחיפה, אח לרועי ותום. בילדותו, עברה המשפחה לבנימינה, שם גדל והתחנך. הוא למד בבית-הספר היסודי "אשכולות" וסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון "אורט השומרון" שבמושבה. תכונותיו הנאצלות של מורן - יושר אישי, התמסרות מוחלטת, יכולת נתינה ואהבת המדינה - בלטו לכל אורך חייו.

מורן אהב את המדינה בכל מאודו, היה מוכן לעשות מעל ומעבר כדי לחזקה. לפני גיוסו לצה"ל בחר מורן ללמוד במכינה הקדם-צבאית "נחשון", מורן היה מאוד אהוב במכינה, וכשעזב את המכינה לפני כולם כדי להתגייס, חבריו החליטו לבנות מדרגה על שמו באזור הקרוואנים.

הוא התגייס לצה"ל בראשית חודש פברואר 1998 והתנדב ליחידת העילית "שייטת 13" - הקומנדו הימי. השירות היה קשה אך מורן שמר על חיוך וטען שהוא נהנה מכל רגע. מורן השתתף בפעילויות קרביות נועזות רבות, שרובן נותרו עלומות וחסויות. בין היתר, הוא נטל חלק בהשתלטות על אוניית הנשק "קארין A" היה מעורב במבצעים רבים ומסוכנים בשטחי יהודה, שומרון וחבל עזה, שבמהלכם איבדה השייטת שישה לוחמים וקצינים. לאחר שמפקדו נפצע קשה במהלך מבצע "חומת מגן", קיבל מורן את הפיקוד על הצוות - אף כי לא היה קצין - כדי להשלים את המשימה. לדברי חבריו ומפקדיו, גם תפקיד זה מילא בהצלחה יתרה.

מורן השתחרר מצה"ל בדרגת רב-סמל ראשון אך מיד התגייס שוב, על מנת למלא את צוואתו של חברו הקרוב ניר קריצ'מן שנהרג בג'נין. לפני החתימה הנוספת על שירות בצבא הקבע הספיק מורן להגשים חלום וטס לטיול יפהפה באוסטרליה וניו-זילנד. הוא נהנה מאוד מהטבע, מהנופים, מהאנשים, צלל וגלש בחופים הקסומים. בסוף חודש מרץ 2003 שב מורן ולבש את המדים. עם חזרתו לשייטת יצא לקורס קצינים וסיימו כחניך מצטיין. מורן בלט לכל אורך הקורס, וגם כאן המשיך ליזום פעילויות למען החברה והקהילה. כך, במהלך הקורס ארגן התרמה למען "בית השאנטי" במסגרת פרוייקט דרך שמורן היה מיוזמיו. בסיומו של קורס הקצינים מונה מורן כמפקד צוות בשייטת והיה מעורב בהכשרת הלוחמים באחד הקטעים הקשים שבמסלול ההכשרה.

ביום י"ז בתמוז תשס"ד (6.7.2004) נפל מורן בקרב בשכם במסגרת מבצע "אישית לוחצת" לחיסול תשתית הטרור בשכם. מורן נפגע בראשו כבר במכת האש הראשונה בעת שניסה להציל את חייו של אחד הלוחמים הפצועים. בן עשרים וחמש היה בנופלו. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית-העלמין בבנימינה כשרבים מתושבי המושבה, קרובים וחברים לנשק, מלווים אותו בדרכו האחרונה. מורן הותיר הורים, אח, אחות וחברה. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סרן. מורן קיבל ציון לשבח על התנהגותו ואומץ ליבו בעת הקרב.

"למה שתצטרף לחיל הים כאשר אתה יכול להיות פיראט?"

-סטיב ג'ובס

היום לפני 19 שנים רועי שפיר נולד! לאיחולים: 052-6987620

דנה שור
תורשה

"התורשה, הסביבה שחינכה אותך והמעמד החברתי, כל אלה הם כמו קלפים שמחלקים לך באופן עיוור לפני תחילת המשחק. בזה אין שום חופש, העולם נותן ואתה לוקח, בלי שום אפשרות לבחור. השאלה היא מה עושה כל אחד עם הקלפים שחילקו לו. הלא יש מי שמשחק בקלפים לא כל כך טובים באופן יוצא דופן, ויש מי שבדיוק להפך, מבזבז ומפסיד הכל אפילו בקלפים נפלאים. אבל החופש איך לשחק תלוי באופן אירוני במזל של כל אחד, בתבונה, באינטואיציה וכמובן בהעזה, ואם כך אז מה סוף סוף נשאר לנו? לא הרבה: החופש לצחוק ממצבנו או להתאבל עליו, להשתתף במשחק או לפרוש, הבחירה היא בין לעבור את החיים האלה בערנות או בנמנום."

(עמוס עוז)

"ההיסטוריה לעולם אינה מאמצת יותר מפיסת מציאות."
-פרנסואה דה לה רושפוקו

היום לפני 32 שנה התרחש יום הסכינים הארוכות בלבנון

ערן בן צור ועפרי יער
בנק הזמן

"תאר לעצמך שיש לך בנק שמזכה אותך כל בוקר בסכום של 86,400 ₪. היתרה אינה עוברת מים ליום, בכל לילה כל סכום שלא הוצאת במשך היום-נמחק. מה היית עושה? מוציא כל שקל כמובן! גם לך יש בנק כזה. שם הבנק-זמן. בכל יום אתה מזוכה ב-86,400 שניות. בכל לילה כל מה שלא ניצלת לטובה - הולך לאיבוד. היתרה אינה עוברת מיום ליום שלמחרת. אין אוברדראפט. בכל יום נפתח החשבון מחדש. בכל לילה כל מה שנותר נמחק, אם לא השתמשת בכל מה שהיה בחשבון ההפסד כולו שלך. אתה לא יכול לחזור אחורה, אתה גם לא יכול למשוך כנגד המחר. אתה מוכרח לחיות בהווה על חשבון הזמן שניתן לך כל יום. תשקיע את הזמן שלך על מנת להשיג ממנו את המיטב, הבריאות, האושר וההצלחה בעתיד. נצל את הזמן ועכשיו. על מנת להבין את ערכה של שנה אחת- תשאל תלמיד שנשאר כיתה. על מנת להבין מה ערכו של חודש אחד- תשאל אמא שילדה פג. על מנת להבין מה ערכו של שבוע אחד- תשאל עורך של עיתון שבועי. על מנת להבין מה ערכה של שעה אחת- שאל זוג אוהבים שמחכה לפגישה. על מנת להבין מה ערכה של דקה אחת- תשאל אדם שפספס רכבת. על מנת להבין מה ערכה של שניה אחת- תשאל אדם שניצל מתאונת דרכים. על מנת להבין מה ערכה של מאיה אחת- שאל ספורטאי שזכה במדליית כסף. תבין מה ערכו של הזמן ותוקיר אותו. אם חלקת אותו עם אדם מיוחד, אדם יקר, זכור- הזמן אינו מתאים לאף אחד. האתמול הוא היסטוריה, המחר אינו יודע. היום הוא מתנה, לכן באנגלית קוראים לזמן הווה-present. הראה לאנשים שחשובים לך, שאכפת לך!"

"הדרך להתחיל היא להפסיק לדבר ולהתחיל.

-וולט דיסני

היום לפני 22 שנים מנצחת גרמניה את ארגנטינה בתוצאה 0-1 בגמר המונדיאל

מור אמיר
אז מי בעמם ניצח?

יום אחד, ב-1957, קיבלתי שיחת טלפון מחברי סיד. הוא היה הונגרי ויצא באותה עת עם צעירה יהודיה מניו-יורק, שהייתה אף היא הונגריה. לאישה זו הייתה חברה פולניה, וסיד חשב שמכיוון שאני פולני, אולי הוא ישדך בינינו. בתחילה התנגדתי, ידיי היו מלאות עבודה בעסק שלי, ולא היה לי כל עניין בפגישות עיוורות, אבל סיד עמד על כך שאנסה לפחות. נפגשתי איתה. שמה היה רומה, והיא הייתה אחות בבית החולים בברונקס. יצאנו לארוחת ערב והיה לנו נעים ביחד. היא הייתה יפה, עדינה וחכמה. בדרך הביתה, התחלנו לדבר על חוויות המלחמה שלנו. סיפרתי לה שהייתי במחנה ריכוז. "ואיפה היית את?" שאלתי. "התחבאתי עם הוריי בגרמניה", היא אמרה. "ליד החווה שלנו היה מחנה ריכוז. נהגתי ללכת לגדר, ולזרוק אוכל לילד אחד." "באמת? איך הוא נראה?" "הוא היה גבוה ורזה." טוב, הרבה אנשים היו גבוהים, וכולם במחנה היו רזים. שאלתי אותה: "מה הוא נעל?" "סמרטוטים." אני נעלתי סמרטוטים. הקשיתי עוד: "כמה זמן זה נמשך?" "בערך שבעה חודשים." "ויום אחד, הוא אמר לך לא לבוא יותר, כי מעבירים אותו למחנה אחר." "כן." "טוב, רומה, אני הייתי הילד הזה." "ואני הייתי הילדה." הצעתי לה נישואין באותו הרגע. "אתה מטורף", היא אמרה. "עכשיו, אחרי שמצאתי אותך", אמרתי, "אני לא מתכוון לאבד אותך שוב." כמה ימים לאחר מכן, היא הזמינה אותי לביתה, לסעודת שבת. כעבור מספר חודשים נישאנו. ברור לי שהגורל האלוקי הפגיש בינינו. בעצם, הייתה לנו איזושהי הזדמנות לפחות פעם אחת בעבר. ב-1950, רומה למדה סיעוד בישראל, ואני נסעתי לישראל לביקור. הייתי בקבוצה שנפגשה עם קבוצת אחיות, ורומה ואני דיברנו מעט. אך לא נכנסנו לפרטים בעניין המלחמה, ומכיוון שעברו עשר שנים, לא זיהינו זה את זה. הפעם, לא החמצנו את ההזדמנות.

הרמן רוזנבלט

"לכו אחר אושרכם והיקום יפתח בפניכם דלתות במקום שהיו בו רק חומות."
-ג'וזף קמפבל

היום לפני שנה דרום סודאן מכריזה על עצמאותה הדמוקרטית בקונגו

רוני דביר על מה אנו מגנים

עוד מעט כולנו נתגייס לצבא ונעזוב את החיים האזרחיים לטובת "הגנה על המולדת".

הגיוס במדינת ישראל הוא חובה לרוב האוכלוסייה ונובע מתוך הכרח בעקבות המציאות הביטחונית המורכבת בה אנו חיים. אין ספק שחשוב להגן על גבולות המדינה. שיש צורך בצבא טוב ומאומן. שמדינות ערב שסביבנו לא בדיוק המעריצות הכי גדולות שלנו.

אז רובנו מתגייסים. מבינים שעלינו לקחת חלק ב"נטל הלאומי" ולמסור את חובתנו למדינה.

אבל לפעמים אני חושבת שאנחנו כל כך עסוקים בהגנה על גבולות המדינה שאנחנו שוכחים על מה בכלל אנחנו מגנים?? שאנחנו שוכחים שהתמונה עצמה חשובה לא פחות ואפילו יותר מהמסגרת. שיעור האלימות בישראל גובר ומידי יום מתווספים מקרי רצח ואונס נוספים לכותרות. הפערים הכלכליים חברתיים הולכים וגדלים. מדינה שבה ציוני הילדים בכיתה ד' הם הנמוכים בעולם. נציגי ציבור מתגלים כמושחתים. אנחנו חיים במדינה דמוקרטית שמאבדת את הצביון הדמוקרטי שלה ומדינה יהודית שאם לא תעשה משהו בנוגע לאוכלוסייה הכבושה בשטחים אז קרובה לאבד גם את הצביון היהודי שלה.

אני חושבת שחשוב ואף חובה להתגייס. שכולנו חלק מהעם הזה ומהמדינה הזאת ועלינו לקחת חלק בחובתנו כאזרחים כחלק מערבות הדדית ושוויון בנטל, אבל אי אפשר להתעלם מכך שלפעמים אנחנו שוכחים גם על מה אנחנו מגנים ושהתוכן, האופי והלב של מדינת ישראל חשובים כמו גבולותיה.

"קשה למצוא את האושר מבפנים, אבל בלתי אפשרי למצוא אותו מבחוץ."
-אילן הייטנר

עידו לזר

פּוֹץ יוֹמְרָנִי – קֵטֶע עַל כְּתִיבַת קִטְעִים

"מה אתה עושה"

"כותב"

"על מה אתה כותב?"

"אני לא יודע"

"אז למה אתה כותב?"

"בנות"

"מה הכוונה?"

"אני כותב בתקווה שיצא לי משהו כל כך מדהים שכל הבנות האינטליגנטיות יקראו אותו ואז הן

יהיו חמות עלי"

"אתה יכול להשיג בקלות בנות גם בלי לכתוב"

כן אבל אני לא רוצה להיות עם סתם טיפשה, זה זול ולא מספק"

"באה אליך סתם טיפשה עם כזה חזה ואומרת לך 'קח אותי'. לא לוקח?"

"אולי. טוב, אז אני כותב כי בוער בי הרצון להביע משהו"

"על מי אתה עובד? יש עליך עוד קצת מי שפיר שלא התייבשו מהלידה שלך. מה כבר יש לך

להביע?"

"אהבה, אולי?"

"חדשני. אתה יכול להיעזר בכתיבה של המשוררים הדגולים גולן-נרקיס והאחים לבית פרץ"

"נכתבו גם יצירות מופת על אהבה... למרות שאולי זה די בנאלי"

"תכתוב על אובדן. מת לך מישהו קרוב?"

"כן, אבל לא הייתי ממש עצוב, יותר הרגשה כללית של 'חבל'"

"אולי תכתוב על זה שאתה חתיכת מיזנתרופ ועל איך שזה דופק לך את החיים"

"גם לא מפריע לי יותר מדי"

"אתה אבוד"

"אולי אני אכתוב על השקפת העולם שלי!"

"אתה קליפה, אין לך השקפת עולם. אתה ימני או שמאלני לפי מי שאתה מדבר איתו באותו רגע"

"כן, אבל זה לא אומר שאין לי רעיונות לגבי איך העולם צריך להתנהג"

"כמו מה?"

"אתה יודע, שצריך להיות נחמדים אחד לשני וזה"

"אתה תהיה פורץ דרך"

"אז מה לעשות?"

"דוגרי, קודם כשאמרת שאתה כותב בשביל להשיג בנות התכוונת לזה"

"כן, כנראה"

"אתה יכול לכתוב על זה שאין לך על מה לכתוב. פוסט-מודרני כזה, כמו פייט קלאב. הבנות

האינטליגנטיות מתות על החרא הזה"

"כן, אבל אלה שרואים מעבר לבולשיט יבינו שאני סתם פוץ יומרני"

"ומה אתה?"

"מגיד העתידות מנסה לחזות משהו שלאמיתו של דבר אינו ניתן לחיזוי."

-אלברטו קנוקס

גלעד שדמון הבלדה לחרדי המצוי

חרדים בבית-שמש יורקים על ילדות
ובירושלים הם מפרידים בהסעות
מה יהיה איתנו עוד 30 שנה?
טוענים את זה לא בפעם הראשונה

מפרידים אותנו גם במדרכה
מה יהיה איתנו? מדינת הלכה
אז הנה עוד מוסר השכל
וזוהי לא עוד שיחה על אימנו רחל
שיחלקו בנטל לפני שנעלב
כי יום אחד הקרצייה תגדל מהכלב

הבעיה היא לא רק ערבים שלא עובדים
אלא חרדים מעבידים
כי אנחנו חמורים שנחנקים מאבטיח
וצריך להבין שלא יבוא משיח

"פילוסוף מצליח איכשהו לא להתרגל לעולם אף פעם."
-אלברט קנוקס

היום לפני 6 שנים מחבלי חיזבאללה חוטפים שני חיילי צה"ל ובכך נפתחת
מלחמת לבנון השנייה

דולב דהן
משל הפיל

היו היה פעם כפר של יהודים, אי שם בארצות אשכנז.
אנשי הכפר היו יהודים טובים ומאמינים, אך הייתה בעיה אחת: כל אנשי הכפר היו עיוורים.
יום אחד הלכו לטייל שישה יהודים מהכפר. לפתע, חצה את דרכם אדם רכוב על פיל.
התרגשו השישה, שכן מעולם לא שמעו על חיה מוזרה שכזו, בוודאי שלא התקרבו אל אחת.
ביקשו היהודים העיוורים מהרוכב רשות למשש את הפיל, כדרכם של עיוורים, על מנת שיוכלו לחזור ולתאר לבני כפרם כיצד נראה פיל.
הרוכב אישר את הבקשה, והעיוורים התחילו במלאכת המישוש.
לאחר מישוש ארוך וממושך, חזרו העיוורים אל הכפר.
העיוור הראשון, זה שמישש את החזה של הפיל, הכריז: "פיל זו חיה גדולה כמו חומה וקשה כמו קיר!"
"שטויות" אמר העיוור השני, זה שמישש את חיטי הפיל. "הפיל הוא חיה דקה ועגולה, כמו חנית. ובכלל, הוא די קצר וחלקלק"
"ספגטי ברוטב!" אמר השלישי "כולכם שקרנים! הפיל בכלל נראה כמו עלה ענקי, ומחוספס כמו שטיח עבה!" זאת כיוון שהאיש השלישי מישש את אוזנו של הפיל.
"שקר וכזב" צרח הרביעי, אותו אחד שמישש את החדק "אל תאמינו להם, אני אגיד לכם איך נראה הפיל! הפיל הוא כמו נחש ענקי!"
החמישי התנגד, שכן הוא מישש את רגלי הפיל, ואמר: "פיל? פיל הוא כמו גזע עץ עבה"
והשישי, זה שרכב על גב הפיל, בכלל טען שהפיל הוא כמו הר שנע ונד.

וכך, עד עצם היום הזה, רבים העיוורים ביניהם כיצד נראה פיל.
וכך קורה לעיתים קרובות בוויכוחים בין אנשים, כשכל אחד צועק את דעתו בלי להבין למה מתכוון חברו לוויכוח, בעודו מאמין שרק נקודת המבט שלו היא הנכונה, ושהוא המומחה שיודע הכל על הנושא.
הם למעשה מתווכחים על פיל, שאף אחד מהם לא ראה במלואו ולא נגע בכל גופו.

"השתיקה שלי זו הצרחה הכי גדולה שבי."
-אביב גפן

היום לפני 2112 שנים נולד יוליוס קיסר

דניאל אוחיון
אהבת הארץ

אנשים, בייחוד צעירים, רגילים להתייחס לאהבה בתור דבר ספונטני בלבד. רגש חזק שממלא את הלב, כך פתאום, ויכול להיעלם כפי שהופיע. במבט כזה "או שאתה אוהב, או שאתה לא", ואז אחד מהשניים: או שתייחס את מצוות אהבת ישראל רק אל הסביבה הקרובה, אותה אתה אוהב ממילא, או שתפליג אל "כלל ישראל" רחוק, ואותו תאהב, מבלי קשר לאנשים שאתה פוגש באוטובוס ובמכולת. המשותף לשתי האפשרויות הוא חוסר ההתמודדות עם הקושי לאהוב, ועם העבודה והמאמץ להגיע אליה. אוהבים (או שלא) וזהו זה. אם נישיר מבט אל האהבה, נראה כי בעצם כל אהבה רצינית קשורה לעמל. אפילו בין חברים קרובים יש רגעי משבר וקושי, ואז הספונטניות מפנה את מקומה לאהבה בוגרת, אהבה שמתקיימת מתוך חשיבה ומאמץ. מצוות אהבת ישראל, היא קודם כל מצווה. וכמו כל המצוות, אנו נדרשים לעמול כדי לקיים אותה. הקדוש ברוך הוא מצווה אותנו לאהוב, ממש לאהוב, את היהודים שסביבנו שונים ומשונים ככל שיהיו. אהבה כזאת נוצרת מתוך עבודה, וכן, זאת אהבה. אהבה שנרכשת מתוך עמל משתרשת עמוק עמוק בתוך הלב, והופכת עם הזמן, לחלק בלתי נפרד מן האישיות. העבודה על האהבה וההפיכה שלה לחלק מאיתנו מתחילה בלימוד. האהבה היא רגש, אבל כדי להצמיח אותה בתוכנו עלינו ללמוד ולעיין במשמעותה.

"אנחנו פוחדים מהדברים שאנחנו לא מכירים - רק מפני שאנחנו לא מכירים אותם."
-לינדה 10 פארק

נדב תמיר

מכינות והשבחת גדודים

אנחנו במכינה מדברים כל הזמן על כך שאנחנו הולכים להיות סוכני שינוי בחברה הישראלית, יש יגידו שזאת אמירה מתנשאת, אך לא יעזור כלום, אנחנו במכינה קיבלנו כלים שלא כולם קיבלו, ועם הכלים שקיבלנו, קיבלנו גם אחראיות, האחראיות לנסות לעשות שינוי, ולא "לשבת על הגדר" כי המדינה מוציאה כמויות כסף שלא ניתנות לתיאור בגלל שהם מבינים את החשיבות של המכינות ואת ההשפעה שיש ליוצאי מכינה על החברה הישראלית.

לפי דעתי המפתח לשינוי החברה הישראלית, או לפחות הניסיון לשינוי הוא דרך הצבא, בצבא מקבלים המון כוח שרצוי להשתמש בו בדרכים הולמות, ודרכן לחנך ולנסות לעשות שינוי בחברה.

אם נשאל שמיניסט נורמאלי לאן הוא רוצה להתגייס, כנראה שהוא יגיד מטכ"ל, טייס או יחידה מובחרת אחרת. דבר שהוא חיובי, כי זה כן חשוב לשאוף הכי גבוה שאפשר, אך מה שקורה זה שבסופו של דבר הרוב הגדול מגיע לגדודים ולא ליחידות המובחרות, והחברה היותר "איכותיים" מגיעים ליחידות מובחרות מה שמשאיר את הגדודים עם מחסור של אנשים עם אידיאל ורצון טוב לתרום, וכאלה שרק מחכים לסיים את השירות שלהם, ובכך מורידים את הערך של הצבא שלנו.

לכן אני חושב שאנחנו בתור בוגרי מכינה צריכים לראות את ההגעה לגדודים בתור דבר חיובי ואולי באמת הדרך הכי טובה כדי להתחיל לשנות משהו בחברה שלנו, וזה לא משנה איזה גדודים, של חי"ר או של שריון, לנו יש מחויבות ואנחנו צריכים להשתמש בה, ולא לחשוב רק על היוקרה של להיות ביחידה מובחרת כי בסופו של דבר הסיכה של השייטת תישאר במגירה אבל ההשפעה על חייל שלך תישאר תמיד.

"הטכנולוגיה לעולם לא תציל אותנו מרשע, רק אנשים הגונים יכולים לעשות זאת."
-הרב אברהם קופר

נועה שפירא אי שפיות

"אי שפיות: לעשות אותו דבר שוב ושוב ולצפות לתוצאות שונות",
איינשטיין.

אז מה בעצם הקטע? השנה הזו במכינה גורמת לי הרבה לחשוב על הדרך שאני עושה דברים, על איך אני פועלת כשדברים לא מסתדרים כמו שאני רוצה ואיך בכל זאת פועלים בשביל להשיג את המטרה. אנחנו נוטים להמשיך לפעול באותה הדרך באופן אוטומטי ולא מודע בדרך כלל... אנחנו מחפשים את המקום הבטוח והנוח שלנו- את המקום המוכר. אם תמיד נלך באותה דרך- לא רק שלא נתקדם הלאה, אנו גם לא נגיע לאף מטרה אחרת. כי נשארנו באותה הדרך (שלא ממש עבדה אם התוצאות לא השתנו..)

המצב לא ישתנה אם אנחנו לא נעשה משהו בשביל לשנות אותו. לשבת ולחכות ש"דברים יסתדרו" זה לא פתרון.

אם הדרך לא עובדת, כדאי לשנות אותה או להסתכל על המקרה מזווית שונה... זה קשה ולא פשוט להודות שאנחנו טועים אבל זו גדולה לבוא ולעשות עם זה משהו.

מה שאני למדתי במהלך השנה הזו מהמון חוויות שונות זה פשוט להחמיר עם עצמנו פחות... לא להלקות את עצמנו על כל דבר שקורה לנו או שעשינו ואנחנו מתחרטים עליו. לקחת את הדברים בקלות ולהינות מהרגע...

דברים קוראים בחיים בין אם נרצה ובין אם לא. מה שנותר לנו הוא ללמוד מהטעויות שלנו ולהמשיך הלאה, להתקדם מתוך הטעויות ולצמוח מהן.

"פיתוח תוכנה עולה תמיד כפול ממה שחישבת, גם אם לקחת את החלק הראשון של המשפט בחשבון."
-לא ידוע

מאיה לי רונן
היצר הפוליטי

דמיינו סיטואציה בה אתם יושבים בהרצאה בה מי שמדבר נוגד חלקית או אפילו לחלוטין את דעותיכם. מה קורה בתוכם?
מצד אחד אתם יושבים בהרצאה ואומרים שמתוך כבוד ועניין אקשיב, אולי גם לא, אך אכבד את הבן אדם שיושב מולי ולא אגיב, ואולי אצא מההרצאה בידיעה שאני לחלוטין לא מסכים עם דעותיו של המרצה וזאת לאות מחאה.
מצד שני אתם יושבים בהרצאה ומרגישים צורך עז להגיב ולהראות באופן כזה או אחר (של שאלה, תגובה, ניגוד וכו') את התנגדותכם לדעותיו של המרצה.
כך או כך נוצרת סערה פנימית המבקשת לפרוץ. לפעמים לחבק לפעמים לצרוח ולמחות. משהו בתוכם קם לתחייה ומתניע מערכות תגובה, אמוציות ויצרים. נדלקות גם נורות, ירוקות ואדומות. מערכת הקיטלוג פועלת והמלל נכנס למעבד מידע המקטלג את הדובר. כך אגב מתחיל תהליך גיבוש הדעה והדעה הקדומה. חשיבה ביקורתית עשויה לנטרל חלק מתחושות אלו.
מערבולת של סערת רגשות מתעוררת בתוכם בין אם תרצו או לא... אני לא מדברת על האדישים שבינינו.
משהו בתוכם קם לתחייה שאולי מרגיז, אולי מציק, אולי מעורר בכם בלבול, התנגדות, הסכמה משהו אמוציונאלי...
בין אם תרצו להודות בזאת או לא, זה קורה לכל אחד מאיתנו שיושב ושומע דברים שגורמים לנו לחשוב.
השאלה שלי היא למה?
למה אנחנו לא מסוגלים להקשיב לבן אדם שנוגד את דעותינו מהתחלה ועד הסוף ולהגיד – אני לא מסכים, וגם לא אצליח לשכנע אותו אחרת אבל אשב ואקשיב עד הסוף וזהו. תסתיים ההרצאה ואדע שאני חושב דבר אחד והמרצה חושב דבר אחר וזה לא מפריע לי, אני שלם עם זה משום שכך או כך לא אצליח לשנות את דעותיו.
תמיד אנחנו יוצאים מההרצאה עם מחשבות, יצר להגיד משהו, להגיב (אלא אם כן זה לא כל כך נוגע לנו משום שאנחנו עדיין לא מגובשים על מה אנחנו חושבים).
בעיני זה בא לידי ביטוי בעיקר בדעות פוליטיות. היצר שמתעורר בנו והרצון לזנק קדימה ולהגיב הוא בריא.. הוא מעיד על דעה.
דבר אחד בטוח, בדעה אין צודק ולא צודק אך תופעת היצר הפוליטי שמתעורר בנו היא מעניינת. כבני אדם אנו יכולים להיות כל כך בטוחים בעצמנו ועדיין בסוף היום לדעת שיש מישהו אחר שבטוח שהוא צודק.
אומרים שמזה"ת זה כמו מסיבה ענקית עם מוזיקה שמעוררת את הרצון לרקוד. אי אפשר לשבת במסיבה כזו. כך גם הפוליטיקה בארץ.

"היכן שלא תהיה - אלו החברים שלך שיוצרים את עולמך."

-ויליאם ג'יימס

מתן עטייה

מתוך דבר הגות בערב שישי - כשהייתי בחוליית שבת:

לפני כמה שנים באחד מימי הקיץ עצרתי ליד גלידריה כדי להתפנק בגביע גלידה. בתור לפני עמד ילד צעיר כבן 8. כשהגיע תורו הוא התאמץ להזדקף על קצות אצבעותיו כדי להציץ במבחר הגלידות וכדי לתקשר עם המוכרת. "כמה עולים שני כדורי גלידה בגביע ואפל?" שאל הילד את המוכרת. "עשרה שקלים, ילד" היא השיבה לו במהירות. הילד פשפש בכיס מכנסיו והעלה ממעמקי הכיס מספר מטבעות תוך שהוא מונה אותן באיטיות ומנסה לא לשמוט אותן. המלצרית החלה לגלות סימני חוסר סבלנות. בוודאי חשבה על הלקוחות המשתרכים בתור מאחורי הילד, או סתם הייתה חסרת סבלנות מול התלבטויות של ילדים. "וכמה עולה כדור גלידה אחד?" המשיך ושאל הילד. "8.5 שקלים" השיבה המלצרית בטון קצת יותר מרוגז וחוסר סבלנות. ושוב חזר הילד והחל למנות את המטבעות שהעלה מכיס מכנסיו. "אם אקח כדור אחד, אפשר יהיה לערבב שני טעמים?" הוא שאל.

"כן, אעשה זאת עבורך" ענתה המוכרת במשיכת כתפיים, מנסה לזרזו להחלטה מהר ככל שניתן.

אני שעמדתי מאחורי הילד בתור, נכמרו רחמי וכמעט רציתי לומר למוכרת שתיתן לו שני כדורים ואני אשלם את השקל וחצי הפרש, אבל לפני שהספקתי לומר משהו, הילד זקף ראשו, כנראה קבל החלטה, ואמר: "בסדר. תני לי בבקשה כדור גלידה אחד, קצת בטעם פפוצי שוקולד וקצת בטעם ריבת חלב.". היא מלאה את מבוקשו, הגישה לו את הגביע והילד שילם במדויק, במטבעות, את הסכום שנקבה בו – 8.5 שקלים, כאילו וזה מה שהיה בקופת החסכונות שלו. הילד פנה משם, עיניו נוצצות, ובזווית עיני הבחנתי שהוא מתיישב על יד אחד מהשולחנות שבחוץ. אני הזמנתי את גביע הגלידה שלי, פניתי לדרכי, אבל ברגע האחרון, ללא סיבה, החלטתי להתיישב ליד הילד. משכתי לי כיסא וישבתי ליד אותו השולחן. לא החלפנו מילה אבל התבוננתי בו מזווית העין כשליקק את הגלידה באיטיות ובתאוה. לאחר מספר דקות כשסיים לאכול את הגלידה ולכרסם את הגביע הוא שלח יד לכיס, שלה משם משהו, שם על השולחן והלך לדרכו. כשקמתי גם אני לדרכי לא יכולתי להתאפק והצצתי במה שהוא הותיר על השולחן ונדהמתי לגלות שהוא השאיר למלצרית מטבע אחת של שקל ואחת של חצי שקל. שקל וחצי הוא השאיר לה. ההכרה הפשוטה כי אמנם בכיסו של הילד היה מלוא הסכום לרכישת מנת הגלידה היקרה יותר שהוא רצה בה, ואת כל התכנונים הוא עשה רק כדי שיישאר לו כסף לטיפ לאותה המוכרת, צרבה במוחי ללא מנוח...

מדובר בסיפור מתוק שמבטא אנושיות, תמימות, טוב וטוהר.

משהו נוסף שאפשר לקחת מהסיפור זה את הפרשנות שאנו נותנים לעובדות, הרבה פעמים אנו עדים לסיטואציות ולפי מה שראינו אנחנו מסיקים מסקנות - בלי ידיעה שאולי לא ראינו את כל התמונה (כך יכול הבחור לחשוב שאין לילד מספיק כסף אילו לא היה מתיישב לידו).

על כן, תמיד צריך להטיל ספק בהבנתנו את המציאות ואת המתרחש בה, בעיקר ביחסים בין אנשים וגיבוש דעה עליהם.

"אתה חי בחברת זאבים, עלייך ליילל כמו אחד."

-פתגם רוסי-

היום לפני 87 שנים אדולף היטלר מפרסם את ספרו "מיין קאמפף"

עדי קרן אהבה עצמית

אנשים אוהבים אותנו יותר ככל שאנחנו אוהבים את עצמנו, מעריכים אותנו יותר ככל שנעריך את עצמנו, נקבל הכרה חיצונית, רק כשנכיר בכוחנו שלנו. הסביבה היא מראה מדויקת שלנו ולמרבה הפרדוקס, כל חיזוק ורגש שאנו מקווים לחוות מהסביבה, יגיעו רק לאחר שנפגוש ונעצים אותן בתוכנו, ואז כבר נזדקק להן מבחוץ.

אנשים נמשכים למי שנאמנים לעצמם. קל לאהוב אותם מכיוון שהם נשענים על המקורות הפנימיים שלהם, ואינם צריכים לתבוע הוכחות ואישורים מן הסביבה.

אהבה לאחר-

היא הנכונות ללוות את חברינו ואהובינו בתהליכי הצמיחה שלהם, בלי להתיימר לחשוב שאנו יכולים לזרז בעבורם את ההתרחשויות. אהבה היא ההסכמה לתמוך בהם בנפילותיהם, מתוך ידיעה שאנחנו לא יכולים.

"כשאתה נותן ומתרוקן זו הקרבה, כשאתה נותן ומתמלא זו אהבה."
-נורית גילי

דור פרץ קומנדו

במהלך הטיולים נטבע המון פעמים המונח קומנדו.
המונח קומנדו מתייחס להליכה בטיול בלי תחתונים.
אתם וודאי שואלים את עצמכם למה?
אז התשובה היא כזאת: זה יותר בריא,
בכל זאת זה יותר מאוורר.
בנוסף הדבר מונע שפשפת.
חשוב לציין כי קומנדו הינו הפתרון להכל במהלך טיול.
יש שפשפת... קומנדו.
עוד פעם נגמרו התחתונים? קומנדו.
אין מקום לתחתונים? קומנדו.
מעוניין להרגיש חופשי? קומנדו.
קומנדו? קומנדו.

"מדד שביעות הרצון שלך בחיים נקבע על פי המאמץ ולא על פי התוצאה."
-אילן הייטנר

היום לפני 43 שנים האנשים הראשונים הלכו על הירח

עוז ישפה
חור תולעת

הוא מבנה המתואר על ידי מרחב-זמן מיוחד, שקיומו אפשרי מנקודת מבטה של תורת היחסות הכללית. בהיותו "מסדרון" המקשר בין נקודות שלולא קיומו היו רחוקות מאוד זו מזו, ניתן להתייחס לחור תולעת בתור "קיצור דרך" ביקום. על מנת שחור התולעת יהיה גוף יציב, עליו להיות בנוי מחומר בעל מסה שלילית. בהתאם לתורת הקוונטים חומר כזה יכול להתקיים, למשל בצורת חלקיקים וירטואליים, אך לא ברור אם חומר בעל מסה שלילית יכול להתקיים למשך זמן רב. כלומר, לא ברור אם חור תולעת יכול להיות מבנה יציב.

בהנחה שחור תולעת יציב יכול להתקיים, ניתן לבצע בעזרתו מסע אחורה בזמן. נניח שחור תולעת מחבר בין שני תאומים. אחד מהם, האסטרונוט, יוצא למסע בחלל במהירות גבוהה וגורר פתח אחד של חור התולעת בחללית, ואילו אחיו המדען נשאר על פני כדור הארץ עם הפתח השני. חור התולעת יכול להיות קצר ביותר, ולצורך ההסבר ניתן אפילו להניח ששני האחים מחזיקים ידיים דרך חור התולעת לכל אורך המסע, כלומר הזמן בשני קצותיו של חור התולעת מסונכרן. כאשר האסטרונוט חוזר לכדור הארץ, אז בהתאם לפרדוקס התאומים חלף בשעונו זמן קצר מאשר בשעונו של אחיו. כעת, המדען שנשאר על פני כדור הארץ, או כל אדם אחר שנשאר עימו, יכול לעבור דרך חור התולעת מהצד של האסטרונוט אל הצד של המדען, שעדיין מחזיק את ידו של האסטרונוט, ובכך לחזור אחורה בזמן.

"לומדים קוראים את המילים הגדולות של העולם. אבל אתה ואני צריכים ללמוד לקרוא את העולם עצמו."
-לינדה סו פארק

בלייק זין
Freedom

Freedom at its peak is when one drops those things that are deceiving
to his own being

When one can forget about what needs to be done, and do what his
heart is meant to become

When a lie means more than impressing those around you, and
becomes a truth in the life that has less depth than the kiddies pool

When the fear of becoming stops you in your tracks, and makes you
want to stop with all this smack

The day when I know who I truly am, is the day I no longer have to
give a damn

About who I impress, about what can seem the best, to push me on
top of that high perched nest

But when I realize, that the things I do, the imagination that reeks, are
just a part of me like the legs of a stool

Some may not be impressed, but what's the care, because I know for
sure that I won't know them for the rest

Of my life, now's the time, to break down this wall of fear, holding me
back one step at a time

Let's kick it out of neutral, and swing it in gear

Forward moving progress is the only way to start making things clear

From ear to ear, that space between them has been creating my fears

I guess those fears and frights are there to overcome, and make
yourself that man to seize the moments, and become

A person without any restraints on your true-self

A person with no limits, tearing away that belt

The one holding you back, from expanding, I need some help

And that will come from one place, and it's so hard to believe, but
believe me, it's in yourself.

"אתם יודעים מה פירוש להקסים? דרך לקבל תשובה חיובית בלי שהצגתם אפילו

שאלה ברורה."

- אלבר קאמי

עפרי יער

גוף האדם- עובדות מעניינות

- לוקח 7 שניות לאוכל להגיע מהפה לבטן.
- השיער האנושי יכול להחזיק משקל של עד 3 ק"ג.
- אורכו של איבר המין הגברי הממוצע הוא שלוש פעמים אורך האגודל של הגבר.
- עצם הירך חזקה יותר ממלט.
- לב של אישה פועם מהר יותר מלב של גבר.
- נשים ממצמצות פעמיים בזמן שגבר ממצמץ פעם אחת.
- המשקל של העור הוא פעמיים המשקל של המוח.
- הגוף שלך משתמש ב-300 שרירים רק כדי לייצב אותך בזמן שאתה עומד.
- בלי הרוק, הגוף שלך לא היה מצליח לעכל ולטעום את האוכל.
- הנשים כבר סיימו לקרוא את כל העובדות.
- וכל הגברים עדיין עסוקים במדידת האגודל שלהם...

"הטרגדיה של האדם המודרני היא אינה שהוא יודע הרבה פחות על משמעות חייו, אלא שזה מפריע לו הרבה פחות."
-ואצלב האוול

רויטל ברקאי (אמא של איתי)
קיץ

כאשר יוצאים מהאמבטיה והבחוץ גם נעים
 כאשר כבר לא חמים ונעים להשתמש במייבש השיער
 כאשר אפילו עצי האלון בגינה מראים סימני אל על
 כאשר ביכורי הפריחה במעלה ההר הדורים לא רק בגאות
 ראשונים אך אף בחבורת דבורים רעשניים ואנרגטיים מנופחי
 צוף
 כאשר הלטאות והחרדונים על הסלעים לצידי השביל מזכירים
 לך שגם הדם בעורקי הנחשים התחמם דיו ויש לשקול את
 צעדך
 כאשר חוזרים מההר והכיסים מלאים בשמש
 וכאשר קליה מבקשת תותים בקצפת
 אז באמת יודעים שהגעת – קיץ
 היום הוא הופיע במרץ ובטחון ובהתעלמות מוחלטת מכך שרק
 אתמול החורף הסתיר אותו בכל פינה
 תקופת המעבר מאופיינת במלחמות ההישרדות של החורף עם
 ניצחונות לא מעטים שמעודדות אותו לא לוותר, והקיץ
 במתקפות גורילה ספורדיות מלטש ומחמם את קרניו
 עד מושלמות הממסה לבסוף כל שריד חורף אמיץ ככל שיהיה
 וזה מצידו מחכה בסבלנות עד שהקיץ יתעייף ויחלש ואז כמו
 חכם נגד חלשים מתקיף בשנית.

"אהוב את כולם, בטח בחלקם, אל תרע לאף אדם."
 -ויליאם שייקספיר

היום לפני 7 שנים לאנס ארמסטרונג זכה בטור דה פרנס בפעם השביעית,
 והודיע על פרישה

רועי אהרון

רק פה

רק פה אני מרגיש שייכות...

הכל אצלי עניין של הרגל
סך הכול סבבה להתגלגל בישראל.
הכל אצלי עניין של מה בא לי
חלק מהכפר או חלק מהגלובלי.
כי רק פה כולם מדברים בעברית
ומקללים ברוסית, אנגלית וערבית.
רק פה אנשים הולכים מכות בתור.
רק פה כולם בצבא ורוצים פטור.

רק פה אני מרגיש שייכות...

רק פה בחיובי ובשלילי.
רק פה הכל מוכר מרגיש שלי.
רק פה לי נוח זה הסיכום
אז למה לי לברוח לכל מקום ביקום?

רק פה אני מרגיש שייכות
למרות שאני כועס על השחיתות
"ואם אתה בחו"ל נמצא ועל פיצוץ
שומע?"
אני קולט מאיפה באתי
ומזדעזע.

רק פה/הדג נחש

רואה יפנים קונים בקיוסק ממול
איזה כיף לאנשים שבשבילם פה זה חו"ל
על פניו ישראל בסדר בגדול
בניו יורק יש מיליונים שאין להם מה לאכול.
אבל מדגדג לי להתרחק
מהמקום הזה להתנתק להתנתקות להתעופף
לפחות לתקופה להתחפף
ולשים סופית מאחורי
את הלבטים הנוגעים לארץ מגורי.
כי רק פה אין משמעות ללא נעים.
רק פה שלטון פחות חשוב ממנעמים.
רק פה שלושה ראשי ממשלה נחקרים
ולא משתפים פעולה.

רק פה אני מרגיש שייכות
למרות שאני כועס על השחיתות
"ואם אתה בחו"ל נמצא ועל פיצוץ שומע?"
אז רק לפה פתאום אני
מתגעגע.

נשאר לי לעשן רק חומר מקומי
הקופי שופ באמסטרדם זה בינלאומי
מסתכל מבסוט על השפשוף שבג'ינס
מהרהר בבלוז בבר בניו אורלינס
חושב על הריוויירה כשאני עובר ליד אכזיב
מפליג כמו בוונציה בחורף
בדרום תל אביב
כי רק פה יש שוטף+90
רק פה כולם רוצים להיות כרישים
רק פה כשאתה עובר ליד בית עסק
אתה נרגע אם אתה רואה איזו רולה עם נשק.

"הדבורים יוצרות דוגמא לחברה מושלמת - הן מעריצות את המלכה ולא סובלות
בטלה."

-רוברט באדן פאוול

היום לפני 34 שנים נולדה תינוקת המבחנה הראשונה

אורי ביטון שלוש המסננות של סוקרטס

שלום ידידי למכינה. היום הוא יום מיוחד וזה בגלל (גלל) שהיום תקראו את היומית שלי!

איש אחד בא לסוקרטס ואמר: "האם שמעת כבר מה מספרים על הידיד שלך?".
 "לא", ענה סוקרטס, "אבל, לפני שאתה מספר, הגד לי: האם העברת את השמועה על ידידי דרך שלוש המסננות?".
 "אילו מסננות?" שאל האיש.
 "הראשונה – מסננת האמת. האם אתה בטוח שהדבר שאתה עומד לספר לי על ידידי אמת?".
 האיש היסס: "בעצם, אני לא בטוח. אני רק שמעתי את הסיפור מפי אחר. ומה המסננת השנייה?".
 "המסננת השנייה", אמר סוקרטס, "היא מסננת הטוב. האם הדבר שאתה עומד לספר לי על ידידי הוא דבר טוב?".
 "להפך", אמר האיש, "זה משהו איום ונורא. ומהי המסננת השלישית?".
 "השלישית היא המסננת הנחיצות", המשיך סוקרטס, "האם נחוץ לספר לי את הדבר הנורא על ידידי, שספק אם אמת הוא?".
 אחרי הפסקה אמר האיש: "לא, אין זה נחוץ".
 "אז אל תאמר" השיב סוקרטס.

שיהיה לכם יום טוב או יותר נכון לילה טוב ומקווה שכל בנאדם שתפגשו תשפטו אותו לכף זכות. תודה רבה, אורי ביטון. (אפלטון שליטה!!!)

"קל לחיות בעולם, אם תנהג כמצוותו, קל לחיות בבדידות על פי מצוות לברך, אך גדול הוא האדם הנשמע למצוות לבו בתוך ההמון."
 -ראלף וולדו אמרסון

היום לפני 431 שנים הוקמה הולנד. יום עצמאות שמח!

טל איתן

מעט פילוסופיה מתוך "אליס בארץ הפלאות"

"התואיל להגיד לי, בבקשה, באיזו דרך עלי ללכת מכאן?" שאלה אליס.
"זה תלוי במידה רבה לאן את רוצה להגיע." - אמר החתול
"לא אכפת לי כל כך לאן!" אמרה אליס
"אם כך, לא משנה באיזו דרך תלכי." אמר החתול.
"בתנאי שאגיע לאנשהו..." הוסיפה אליס כהסבר.
"בטוח שתגיעי", אמר החתול - "אם רק תתמידי בהליכה".
אליס הרגישה שאין מקום לערער על זה, ולכן ניסתה שאלה אחרת: "איזה מן
אנשים גרים כאן בסביבה?". "בכיוון ההוא", אמר החתול, מנופף בכפו הימנית,
"גר כובען, מסובב על כל הראש. ובכיוון ההוא-", אמר בעודו מנופף בכפו
השנייה, "גר ארנביב, שמשתולל באביב. בקרי אצל מי שאת רוצה: שניהם
מטורפים".

אבל אני לא רוצה להסתובב בין מטורפים" העירה אליס.
"אין לך ברירה" אמר החתול. "כולנו מטורפים כאן, אני מטורף, את מטורפת".
"איך אתה יודע שאני מטורפת?" שאלה אליס.
"זה ברור" אמר החתול, "אחרת לא היית באה לכאן".

"אלוהים! כמה הכול מוזר היום!... מעניין אם החליפו אותי בלילה? רגע, אנסה
להיזכר: האם זאת אני שהתעוררתי הבוקר? נדמה לי שאני זוכרת שהרגשתי
קצת אחרת. אבל אם זו לא אני, נשאלת השאלה מי אני, בשם אלוהים? אה,
זאת החידה הגדולה!" (אליס)
"לבסוף, היא ציירה בעיני-רוחה, איך אחותה זו הקטנה [אליס] תהפוך גם היא,
בבוא היום, לאישה בוגרת; ואיך תשמר בכל שנות בגרותה את הלב התם
והאוהב של ילדותה; וכיצד תאסוף סביבה ילדים קטנים אחרים, ותצית
בעיניהם שלהם את הברק ולהט, בסיפורים מוזרים לא מעט, אולי אף בחלום
ארץ-הפלאות משכבר הימים; ואיך יחלוק עמם לבה את כל העיצבונות
התמימים, וישמח בכל שמחותיהם התמימות, כשתיזכר בחיי הילדות שלה
עצמה, ובימי הקיץ המאושרים." (המספר)

"הבית שלי נשרף, אבל עכשיו אני יכול לראות את השמיים."
-לאנס ארמסטרונג

נדב תמיר
ט' באב

תשעה באב הוא יום תענית מדרבנן, המציין את חורבן בתי המקדש - חורבן בית ראשון בשנת 586 לפנה"ס בידי צבאו של נבוכדנצר השני מלך בבל, וחורבן בית שני בשנת 70 בידי הצבא הרומי ובראשו המצביא טיטוס. התענית חלה ביום ט' באב, והיא מהווה את שיא האבלות של תקופת ימי בין המצרים. במקרה שט' באב חל בשבת, התענית נדחית ל' באב. תענית זאת היא החמורה מבין ארבע התעניות על חורבן בית המקדש. לפי המסורת, לאחר ביאת המשיח ובניית בית המקדש השלישי, תשעה באב, כשאר הצומות על החורבן, יהפוך ליום של חג ושמחה.

לפי המסורת יום זה היה מועד לפורענויות ליהודים מאז ומתמיד, ואירעו בו שבעה אסונות היסטוריים:

- נגזר על דור המדבר כי לא יכנסו לארץ ישראל בגלל חטא המרגלים
- חורבן שני בתי המקדש
- כיבוש העיר ביתר בידי הרומאים - אירוע שסימל את כישלוננו של מרד בר כוכבא
- חרישת ירושלים בידי הרומאים.
- גירוש יהודי אנגליה - ביום ט באב בשנת ה'נ (18 ביולי 1290) הורה אדוארד הראשון מלך אנגליה לגרש את כל היהודים מארצו עד היום הראשון בחודש נובמבר 1290, וכי אלה שיישארו בה אחרי תאריך זה יוצאו להורג.
- גירוש ספרד בשנת 1492, שלושת החודשים שניתנו ליהודים לעזוב את ספרד הסתיימו ב-31 ביולי 1492, ליל ח' באב ה'רנ"ב. על אף שהארכה הסתיימה יומיים לפני תשעה באב, נחרת אירוע זה בזיכרון הקולקטיבי היהודי כחלק מהאסונות שחלו ביום התשעה באב.
- בתשעה באב תש"ב, 22 ביולי 1942, החל גירוש המוני גדול מגטו ורשה אל מחנה ההשמדה אושוויץ.

עוד עובדה מעניינת חכמים אומרים שהמשיח יולד בט' באב, ועוד עובדה מעניינת שמתקשרת היא שנדב תמיר נולד בט' באב תשנ"ג תחשבו על זה!

"פסימיסט הוא אופטימיסט עם ניסיון חיים."

-לא ידוע

ליאור אביטל צוענים

צוענים, או בני הרומה, הם עם נוודים הנפוץ בעיקר באירופה. יש להם כינויים רבים כמו: "רמים", "רומאנים", "סינטי", "צינגר" ועוד. דתם לרוב היא נוצרית או מוסלמית.

הצוענים שהתמחו בעבודות מתכת, הובאו לאירופה החל מהמאה ה-14 לספירה. הצבא הטאטארי הביא אותם באופן יזום כדי שיוכלו לספק להם שירותים. לאחר שטאטארים נסוגו הצוענים לא נסוגו איתם ונשארו באירופה. הצוענים מאוד בלטו בסביבתם משום שהם היו עם נודד, וגם בגלל כהות עורם ושפתם המקורית ששונה מהשפות האירופאיות. הבדלים אלו שימשו פעמים רבות תירוץ ליחס עוין ולעיתים גזעני. עוינות זו הגיעה לשיאה במלחמת העולם השנייה בה הושמדו הצוענים לצד היהודים על ידי הצורר הנאצי.

כיום יש בין 5 ל-11 מיליון צוענים, ההבדלים בהערכת המספרים היא משום שהם מפוזרים בעולם בכל מיני מקומות וחלקם מתערבבים באוכלוסייה המקומית. בימינו חלק גדול מהצוענים יושבים כרגע במקומות קבע וחלקם התבוללו במקומות התיישבותם. בישראל יש קהילה קטנה שמונה כ-200 משפחות, רובם מוסלמים ויושבים בשטחי הרשות הפלסטינית או בירושלים.

התרבות:

הצוענים ידועים במוזיקה צוענית, המאופיינת בקצביות ובשימוש בכינור ובכלי הקשה מסורתיים, גיטרה קלאסית, וכלי נשיפה. סגנון זה השפיע בעיקר על התפתחות הג'אז. בליווי למוזיקה יש גם את הריקוד הצועני המסורתי - הפלמנקו, שנחשב לריקות הכי תשווקתי, סקסי וסוחף באירופה. הוא נועד להדגיש את מערכת היחסים בין הגבר לאישה, ואת ההשפעות שיש לאישה על הגבר.

"מוטב להיות שנוא בגלל מי שאתה, מאשר להיות אהוב בזכות מי שאינך."

-אנדרה ז'יד

ניצן יהושע מדרש "רות רבה"

מתוך השיעור של אשר ובהמשך בהשראה מאביו - ראובן
קרואגר:

אם אדם עושה מצווה - יעשנה בלבב שלם, בידיעה שהקב"ה מכתיב עליו. כל מעשה שאדם עושה יש לו משמעות. יש לעשות מעשים שלמים ולהשתדל להימנע עד כמה שאפשר מלומר: "אילו הייתי יודע הרי שהייתי פועל אחרת". לרוב אנחנו אומרים שאחרי אירוע מסוים או אחרי שתעבור תקופה מסוימת נתחיל לחיות, נשתנה, אבל אנחנו אף פעם לא מתייחסים לכאן ולעכשיו, לרגע הזה, להווה שאותו צריך לחיות.

בעבר היה אדם עושה מצווה והנביא כותבה, עכשיו כשאדם עושה מצווה, מי כותבה? האם אנחנו מקדישים זמן לכתוב על עצמנו, על מה שעברנו? בשיעור עם ראובן הוא סיפר שהוא במשך שנים כתב על כל הדברים היומיומיים שהיה עושה, מחברות על גבי מחברות. וכשקרא בהן ראה שהרבה דברים חזרו על עצמם ואחרי שקרא ספר מסוים החליט לכתוב על החלומות שלו. הוא אמר שחלומות הן ערוץ שמאפשר לנו לקבל מידע על עצמנו והם נותנים רמזים להמשך החיים.

"עדיף לתת מאשר להלוות, וזה גם עולה בערך אותו הדבר."
-פיליפ גיבס

בר שוהם

אסטמה / אתגר קרת (מתוך הספר "צינורות")

"כשיש לך התקף אסטמה, אין לך נשימה. כשאין לך נשימה קשה לדבר. המשפט שלך חסום על ידי כמות האוויר שאתה מסוגל להוציא מהריאות. זה לא הרבה, משהו בין 3 ל-6 מילים. זה נותן לך כבוד למילה. אתה עובר בין ערמות של מילים שעוברות לך בראש, בוחר את הכי חשובות... וגם הן עולות לך, לא כמו האנשים הבריאים המוציאים את כל המילים שהצטברו להם בראש כמו שמוציאים אשפה. כשמישהו בזמן התקף אומר 'אני אוהב אותך' או 'אני נורא אוהב אותך', יש הבדל. הבדל של מילה. מילה זה המון. כי מילה יכולה להיות 'לשבת', או 'ונטולין', או אפילו 'אמבולנס'."

לפעמים אני נהיית מודעת לעצמי בזמן שאני מדברת. יש רעיון כלשהו שאני רוצה להעביר, והוא יכול למצות את עצמו בכמה מילים בודדות, אבל אני ממשיכה לדבר ולדבר. המילים יוצאות מהפה בלי חשבון, מדגימות אחת את השנייה, חוזרות אחת על השנייה, ממחישות, מיותרות. מדהים כמה ערך מקבלת מילה, מילה בודדה, כשאי אפשר להכביר במילים. כשאסור לדבר בשיעור, כשבהודעת טקסט יש רק 70 תווים, כשבלייליות יש רק 300 מילים. כל רעיון חייב להיות מנוסח בקפידה, כך שהמסר יועבר במינימום דיבור. אני חושבת שכשאנחנו מדברים, כדאי לנו לחשוב – האם אנחנו מדברים כדי לדבר, כי אנחנו מעריצים את הצליל של הקול שלנו או את פניני החכמה הבלתי נגמרות שנשפכות לנו מהפה ללא הרף, או שמילים שאנחנו טורחים להשקיע אנרגיה בבריאה שלהן הן די משמעותיות ובעלות מסר ופואנטה, על מנת שניתן להן את הכבוד המגיע להן, ונייחד אותן כאשר הן יוצאות לאוויר העולם.

(נשארו לי 48 מילים לסוף הלילית הזו ומיציתי את המסר)

"מי שלא מאמין בצרות - הצרות מאבדות בו עניין."

-גבי ניצן